

Előfizetési árak:

Egy évre	6 frt — kr.
Fél évre	3 frt — kr.
Negyed évre	1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre	8 frt — kr.

Egyes szám ára 6 kr.

Megjelenik hetenkint kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZEKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT

Ifj. Dobay János szerkesztő lakásán.

A lap tartalmát illető közlemények a szerkesztőségben, az előfizetések, hirdetések, nyílttéri cikkek stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Hirdetések díja:

minden egyhasábos garmond-
sorért vagy annak terfogataért
4 krajczár.Ezenkívül minden egyszeri
közlés után 30 kr. helyegdíj
fizetendő.Nagy és többször közlendő hir-
detményeket árkedvezmény-
ben részesít a kiadóhivatal.A „Nyílt tér”-ben közlendő cik-
kekért szorokint 10 kr. fizetendő.

Pünkösöd.

Nagy ünnepe van ma a keresztyén világnak; ez hirdeti a benső ihletettség-től áthatott meggyőződésnek s a meggyőződés által megedzett lelkierőnek, kitartásnak boldogító diadalát. E napon töltö ki az Ur az ő szentlelkét tanítványaira, hogy azok az igazság terjesztéséről és az emberiséget örök időkre boldogító igaz vallásosságtól, habár az ég rájuk szakad s a föld megindul lábaik alatt, akkor se tántorodjanak el. E napon szállá meg Jézus Krisztus tanítványait a szentlélek külön-külön és egyetemlegesen, hogy azok eltávoztván, széles e földön minden üldözés és minden zaklatás ellenére tanítsanak minden népeket az igazság magasztos elveire. És a szentlélek működés nem volt hatástalan; az eredmény világosan megbizonyította, hogy Jézus tudománya, melynek alapja az igazság, célja a boldogság, ma már az emberiség millióinak képezi legfőbb, legdrágább kincsét.

Ha nagy ünnepe van a keresztyénségnek, de nagy napja van hazánknak, nemzetünknek. Csak pár nappal ezelőtt záratott be az országgyűlés; szétoszlottak a honatyák, sokan azon édes reményben, hogy a választók bizalma újra megnyitja számukra a törvényhozás termének ajtaját, mások azon erős hitben, hogy kitartó munkásságuknak, önzetlen hazafiúi működésüknek elmaradhatlan jutalma kell, hogy legyen az öt évszázad mandátum; egy része nagy családi összeköttetéseire, más része nagy összeg pénzére támaszkodva bizik, míg egy csekély töredék teljes resignációval, kevés bizalommal s szinte azon keserű tudattal tért vissza családi tűzhelyéhez, hogy utána, illetőleg előtte végleg bezárultak az ország-ház kapui.

Szétmentek tehát a honatyák, mint hajdan az apostolok. Vajjon mindnyájan a benső meggyőződés szülte s édes hazánk boldogítását minden melléktekinet nélkül czélzó igazság hirdetése végett? Bár úgy lenne, de ezt nem mondhatjuk általánosságban.

Már eddig is tartattak program-beszédek és kortes-szónoklatok, de az ünnepeken kétségkívül özőnével boldogítottatnak ilyenekkel a választók. S ha az elvek tüzetes körülírása és a kormányzás beható, tárgyilagos vitatása, bírálása és a hazafiúi érzéstől áthatott teendőknek miképeni keresztülvitele volna tárgya a programbeszédeknek: akkor édes öröm töltene el keblünket, mert meggyőzne, hogy minden képviselő szívbe véste azon aranymondatot: a haza mindenek előtt. De fájdalommal tapasztaljuk, hogy az ellenzéki képviselőkben

sajátságosan működik a szentlélek, mert ritkán szószólói a tárgyilagosságnak.

Hol megjelennek, mindenütt megundolatlanul izgatnak, néhol osztály-gyűlöletet szítanak, máshol, s ezt tán minde-nütt, a hivatalnokok ellen uszítják a népet. Hirdetik urbi et orbi, hogy hazánk a pénzügyi tönk szélén áll; hogy a corruptio a társadalom minden rétegében pusztít; hogy közgazdaságilag és politikailag Ausztria vontató köteléhez vagyunk erősítve; hogy a társadalom bér-nává és koldussá van téve, mert a gazda-közönség érdekei mellőztetnek s az ipar fejlesztésére és piacz-szerzésre gondot nem fordít a kormány; hogy a nemzetiségek meg-megújuló elégedetlenségei a rossz közigazgatás miatt történnek stb. stb.

De ki tudná előszámolni azon üstökénél fogva előrántott, hatásra számító, de a tényeket ignoráló kifakadásokat, melyek az ellenzéki szónokok beszédein vörös fonalként húzódnak végig? Abban különböznek ők az egykori apostoloktól, hogy míg azokat a szentlélek az igazság bátor kimondására buzdította, ezeket az ő szentlelkük igen sok esetben a tények hamis világításba helyezésére ösztönzi. Pedig akárciknek is csak szem kell, hogy lásson, fül, hogy halljon, s józan észszel párosult jóindulat, hogy a tényeket a maguk valóságában fogja fel, s meggyőződhetik, hogy a mohácsi vész után a kölföld előtt Magyarországnak a maihoz hasonló tekintélye és befolyása sohasem volt; hogy a nemzeti érzület oly erős alakban, mint ma, Mohács után sohasem lüktetett.

Vagy tán az erkölcsi súlyedés egye-sek s épen esetleg hivatalnokok részéről csak a mai kor büne? Ilyent mondhat az, ki mindenképen vádolni akar, de nem az, kinek szeme kiállja az igazság fényét s észre a multra való visszatekintést.

Vagy a kormány és a szabadelvű-párt által hirdetett elvek okai a gazdaközön-ség bajainak? Ilyent el lehet hitetni a laikus néppel, de nem azzal, a ki tudja, hogy egész Európa államgazdasági bajokban szenved, részint a világverseny, részint a mindegyre kitöréssel fenyegető háború miatt. E baj tehát nem helyi természetű s így megszüntetése nem áll egyes kormányok hatalmában.

Hogy az iparos-osztály emelése, az ipar fejlesztése mennyire főfontosságú volt mindig a kormány előtt, arról szám-mot adott a budapesti országos kiállítás.

Legkedveltebb vesszőparipája az ellen-zéknek a pénzügyi helyzet. Ki tagadná, hogy ez állapot súlyát mindenki érzi? Csak az ellenzék jósol tönkre-jutást; a szabadelvű-párt bizalommal tekint a ki-

bontakozás felé. Mert ha van is nagy mennyiségű államadósságunk, nem tekintve, hogy a bőség szaruját, a fogyasztási adók, ezek törlesztésére még mindig kihasználhatlanul állanak, annak egy nagy része befektetésekben van; hiszen az utóbbi husz év alatt hány száz kilométer vasúttal szaporodott a vasúthálózat, mennyi kulturális és másnemű befektetés történt? Aztán nem évszázak mulasztásait kellett-e helyrehozolnunk? Az utóbbi husz évet tekintve, hány színházzal, írói egyesülettel, árvalázzal, kórházzal, iskolával, jótékony intézettel szaporodott nemzeti közműveltségünk? A catasteri reform, vízszabályozás s más-nemű szükségek mennyi pénzt igényel-tek? De nem ezek, hanem a hadügy, a katonaság óriási költsége zavarja meg az egyensúlyt. Ezt pedig a mai európai viszonyok tekintetbevételével alábbszállitani hazafiúi bűn volna, mert édes ha-zánk védelméről a kitörő félben levő háború előestéjén kellőleg gondoskodni szent kötelességünk.

De nem is folytatnom tovább, mert a felsorolt tényekkel is csak azt akartam elérni, hogy a polgárság ne higgyen az álapostoloknak, a milyenek városunkban csak nem rég is jártak s még jönni fog-nak. Ők önmaguk érdekében beszél-nek; mindig csak az árnyéka mutatnak, mellőzve a fényt. Egyesüljünk a szabadelvű párt zászlója alatt, hogy ne tel-jesüljön rajtunk a költő szava, hogy: „egységünk történ, törve hanyatla erőn”; de az egyetértésre való törekvés minden hátsó gondolat nélkül legyen meg pártunkban, önmagunk között is, mert pártunkat nem a töredékekre való szakadozás, hanem az egyetértés vezeti győzelemre. „Családunkat inkább kell szeretnünk, mint magunkat, hazánkat inkább, mint családunkat.” (Eötvös.) Ennek megtartása biztosítaná az egyet-értést, ez a győzelmet.

Cato.

A trónbeszéd.

Az országgyűlés május 26-án délelőtt 11 órakor a budai várakban az előírt ünnep-lyességgel bezárott. A főrendek és képviselők fényes díszmagyarban jelentek meg. Pont tizenegy órakor belépett a király a trónterembe, hol viharos, lelkes éljenzéssel fogadtatott. Erre ő felsége helyet foglalt a trónon és elmondta a trónbeszédet.

Mindenekelőtt örömet fejezi ki a trónbe-széd, hogy a lefolyt országgyűlés ernyed-ten szorgalommal munkálkodott. Nem lehe-tett ugyan minden előre jelzett kérdést meg-oldani, de mégis sok nagyfontosságú tör-vény alkotott. Reményét fejezi ki, hogy az újjászervezett főrendiház teendőit teljes

buzgalommal teljesítendi a trón és az állam érdekében.

Az országgyűlés tartama meghosszabítatván, az újra választandó képviselőház nyugodtabban intézheti el a megoldatlanul maradt fontos kérdéseket.

Felsorolván még több fontos megalkotott törvényt, kiemeli a trónbeszéd az országos kiállítás sikerét. Sajnálatát fejezi ki a fölött, hogy a közbejött események miatt nem sikerült a államháztartás egyensúlyát úgy helyreállítani, a mint akartuk; de másrészt örömet fejezi ki, hogy a kedvezőtlen pénzügyi helyzet dacára, áldozatkészséggel gondoskodott az országgyűlés a trón és a monarchia biztonságáról.

A népfölkelési törvény tetemesen emelte véderőnket. Azon lélekemelő egyhangu el-határozás, melylyel az országgyűlés rendelkezésre bocsátotta, a veszélylyel fenyegetni látszó helyzet közepette, a véderőnk biztosítása érdekében szükséges összegeket: két-ségtelenül bebizonyította, hogy „mi velünk együtt önök is a béke megőrzését óhatják, — ha ez nem volna lehető, szeretett Magyar-országunk minden fia vérével, vagyonával készen állana a trón és a monarchia meg-védésére.”

Ez és a kiegyezési kérdések barátságos megoldása nagy támaszt nyújtanak a béke további fentartására.

Végül ő felsége meleg köszönetét nyilvánítja az országgyűlés hazafias, buzgó működéséért és a jelen ülésszakot berekesztett-nek nyilvánítja.

A trónbeszéd közben többször viharos él-jenzés hangzott fel.

Országgyűlés.

A képviselőház május 23-án tartott ülése e ciklusban az utolsó érdemleges ülés volt. Kérvények intézettek el s az interpellatiókra felelt a miniszterelnök. Még pedig először felelt Helfy Ignác interpellációjára, a mely az iránt intéztetett hozzá, hogy részt veszünk-e a párisi világkiállításban? A miniszter-elnök válasza határozott nem volt. Részben a kiállítások sürtsége, a mi azok hasznosságát csökkenti, részben pénzügyeink állapota, mely fölösleges költsékezést meg nem enged, okai annak, hogy a franczia kormányt a legbarátságosabban arról kellett értesite-nünk külügyminiszteriumunk utján, hogy a kiállításban államilag részt nem veszünk, de minden polgárt, a ki részt akar venni a kiál-lításban, természetesen, a mennyiben az állam megterhelhetése nélkül lehetséges, támogatni fog a kormány.

Azután felelt Horánszky Nándor követ-kező interpellációjára:

1. Van-e tudomása a miniszterelnök és pénzügyminiszter annak arról, hogy a monarchia másik államában fényűzési lovak ki-vitelére engedélyek adtak?

2. Ha igen, miért tagadtatnak meg nálunk a hasonló engedélyek?

3. Miként véli a t. miniszter ur összeegyez-tethetőnek ezen eljárást egyfelől azon egyet-

értő intézkedéssel, mely nemcsak a dolog természetében fekszik, de a lókviteli tilalomra vonatkozó rendeletben is hangsúlyozva van, másfelől közgazdasági érdekeink oltalmával?

4. Mit szándékozik tenni a t. miniszter ur arra nézve, hogy jaddig is, míg a lókviteli tilalomnak ma már alig indokolható hatálya megszűntetettik, ennek végrehajtásában az egyöntetű eljárás biztosíttassék és érvényesüljön?

Tisza Kálmán miniszterelnök: T. ház! (Halljuk!) Az interpelláció tartalmát és irányát fővonalaiiban legalább a t. képviselő ur néhány nap előtt közölve velem, bátor lesznek arra azonnal válaszolni. (Halljuk!)

Mindenekelőtt meg kívánom jegyezni, hogy egyes esetekben fényűzési lovak kivételére a kormányok egyetértésével úgy Ausztriában, mint Magyarországon adtak engedélyt, de tisztán fényűzési, telivér, versenylovakra nézve.

Másodszor meg kívánom jegyezni azt, hogy én is tudom és elismerem egész őszintén, hogy a legújabb időben bizonyos formák mellett adatott engedély Bécsben — nem tudom, éppen az említett kereskedőknek-e — ily lovak kivételére, bár ugyanakkor ugyanazon szempontból rögtön ki is jelentette az osztrák kormány beleegyezését, hogy tőlünk is bizonyos számú lovat egyik lókereskedő czég kivihessen.

En ez eljárást helyesnek, correctnek nem tartottam; fel is szólaltam ellene, mert míg fennáll a lókviteli tilalom, a kormányok előzetes beleegyezése szükséges minden egyes kivitelhez. (Helyeslés.)

És hiszem, mert ezen egy esetben többet nem tudok, hogy felhívásomnak meglett az eredménye és több ló kivitele engedélyezett nem fog.

Egyébiránt a magam részéről azt, hogy a lókviteli tilalom éppen semmivel indokolható már nem volna, így általánosságban el nem ismerhetem, de magam is azt hiszem, hogy igen közel van az idő, midőn az megszüntethető lesz, sőt most vannak folyamatban tárgyalások, melyek, remélem, talán egy pár nap alatt arra az eredményre fognak vezetni, hogy ha nem szüntetik meg általában a lókviteli tilalom, mégis bizonyos általános, mindenre egyformán szóló szabályok állapíttassanak meg, a melyek szerint ily lovak, melyek a hadsereg szolgálatára nem valók, akár mint telivérek, akár mert nagyobbak vagy kisebbek, mint a katonaságnál használhatók, kivithessenek s így ezek által még a katonaság számára használható lovakra nézve is a belpiac felszabadulván, a lótenyésztés bajain addig segítve legyen, a meddig a kviteli tilalom teljes megszüntetésének lehetősége is beállhat, mely — ismétlem — remélem, hasonlólag nincs már megsz. (Helyeslés.)

Végül felelt Komjáthy Béla azon interpellációjára, melyben ez kéri, hogy bocsásson ki a kormány egy rendeletet, hogy a közgazdasági tisztviselők pártelnökséget ne vállalhassanak. Tisza Kálmán miniszterelnök kijelenti, hogy a választott tisztviselők nézve ez eddig is szokásban volt, s nem lát semmi okot, hogy ennek megszüntetése végett rendeletet bocsásson ki; azonban a választások tisztessége érdekében minden lehető meg fog tenni a kormány.

SZEMLE.

Vasuti politikánk. Tolnay Lajos, a magyar államvasutak volt igazgató elnöke, mint a főváros IX-ik kerületének szabadelpárti képviselőjelöltje, programbeszédében érdekes nyilatkozatokat tett vasuti politikánkról. Elsőrangú országos vasúthálózatunkat kiépítettnek tartja, csak még két vonal hiányzik, melyek éppen az erdélyi részbe esnek. Egyik Románia északi és Oroszország délkeleti forgalmát nyugatra Magyarországon át vezetné: ilyen volna a gyimesi, vagy tölgyesi vonal; másik a petrosényi közszállításról a román határig. — A helyi érdekű vasutaknál több hiányt lát: kielégítő a törvény, helytelen a technikai alap, drága a pénzszerzés, nem helyes az üzleti kezelés. A vasuti adminisztrációt illetőleg megerősíti a mostani rendszert, midőn a fővonalok az állam kezében vannak s igazolja vele a kormány eljárását, hogy azokat áldozatok árán

is kivenni igyekezett és igyekszik a magán tőkék kezéből. Tarifa politikánknak a viszonyokhoz kell alkalmazkodnia; általános szabályt fölállítani nem lehet. A hol közgazdasági érdekeink nagy kíváncsi, el kell tekintünk az állam finansziális érdekéről.

Sok tekintetben érdekesekké teszik nyilatkozatokat egyfelől maga a szók egyénisége, a multban elfoglalt állása, másfelől azon körülmények, melyek között Tolnay állását megvált. Ezekkel a főirány helyesége, mely felé kormányunk halad, általa is el van ismervé.

A francia kormányválság sajátosság fordulatot vett. Miután ugyanis Grévy hasztalanul kísérte meg minden lehetségesnek látszó kombinációt, ismét Floquet-hez fordult, a ki kilitásba helyezte volt, hogy ha más nem vállalkozik erre, ő megalkítja a kabinetet. Floquet, az elnök felhívása következtében, meg is kezdte a tárgyalásokat az eddigi kormány több tagjával, köztük Boulanger-val is. Hanem Floquet kormányelnöksége elé ép oly váratlan, mint szokatlan akadály gördült. Grévy-nél látogatást tett a képviselőház legnagyobb főredekének három vezére és kijelentették, hogy tekintettel a külügyi viszonyokra, nem engedhető meg, hogy Floquet kormányra lépjen. A pártvezérek hozzátették, hogy hazafiai érzületük kötelességüké teszi, hogy ez ellen a maguk és elvtársaik nevében tiltakozzanak.

Erre a szokatlan lépésre az vitte a francia pártvezéreket, hogy az Oroszországgal való jó viszonyt féltek. Floquet tudniillik oroszellenes érzelműnek van ismervé. Ő volt az, ki annak idején Párisban az orosz czár elé lépett, kiáltá: Eljen Lengyelország! Tehát abban, hogy Floquet miniszterelnök legyen, a képviselőház illető vezére Oroszország megsértését látják, a mi pedig — felfogásunk szerint — semmi szín alatt el nem tűrhető. Ez tiltakozás folytán már most nagyon kérdésessé vált, hogy Floquet fogja-e az új kabinetet megalakítani.

Párisban május 25-én az Opera-Comique elégett. A leégett operaház áldozatainak száma hivatalosan 56-ban állapított meg. Más hírek szerint megközelíti a százat. Még folyton találnak holttesteket. A romok alatt számos halott hever. A katasztrófa nagyban hasonlít a bécsi Ring-színházéhoz. A halottak többnyire nők, fiatal lányok, kesztyűben, ékszerekkel, estélyitözetben. Számosan annyira eltorzultak, hogy csak ékszeikről ismerhetők fel. A lakosság rendkívül meg van indulva; attól tartanak, hogy a halottak száma a kétszázat is meghaladja. A tüzoltók egész éjjel fátyalag mellett kutatnak. A kamara 200,000 frankot szavazott meg az áldozatoknak. A színházak külön előadásokat rendeznek a szerencsétlenek családjai javára.

Városunk szabadelpártjának képviselő-jelölő gyűlése.

Közdí-Vásárhely, 1887. május 28.

Városunk szabadelpártjának az „Unió”-kertben május 27-én nagyon népes gyűlése volt. Látszott, hogy a kihirdetett tárgysorozatban fontos tárgyak voltak napirenden, mert az érdekeltség is a tárgyak fontosságához mérten fokozott volt. Midőn meglátam a népes gyűlést, felszajítottam — már t. i. úgy magamban —: Istenem! miért nem sorakozunk egy jelölt körül! s eszembe jutott, hogy: átok verte meg a magyart, hogy az soha össze nem tart. No de térjünk a dologra.

Ifj. Kovács Dániel szabadelpárti alelnök rövid beszéddel megnyitván a gyűlést, előterjesztette Székely János ref. pap, szabadelpárti elnök, lemondó levelét. A párt, sajnálattal bár, elfogadta lemondását, s eddigi működéséért köszönetet szavazva, elnöknek egyhangulag Szöcs József polgármestert választotta meg, ki a benne helyezett bizalomért köszönetet mondva s a polgárokat egyetértésre buzdítva, a elnökséget el is fogadta s felkérte a gyűlést, hogy képviselőt jelölje szíveskedjék.

Erre a gyűlés tagjai két nevet hangoztatnak s kettőt eljeneztek, t. i. Benkő Sándor városkapitányt és Molnár Józsiást. Az eljénzés lecsillapultával Nagy Dénes 150 aláíró nevében képviselőjelöltnek ajánlotta Benkő Sándor városkapitányt és Kovács Ferencz gyógyszerész 223 aláíró nevében Molnár Józsiást. Az elnök ennek folytán kihirdette, hogy két szabadelpárti jelöltet kíván a párt felléptetni.

Ezután Benkő Sándornak a gyűlésbe való

meghívására kineveztetett Nagy Károly, Balog Gyula és Nagy Dénes tagokból álló bizottság; ugyancsak a Molnár Józsiás meghívására Sáska Antal, Baka István és Kovács Ferencz tagokból álló bizottság.

A bizottság élén rövid idő alatt megjelen-vén Benkő Sándor, az elnök tudtára adta, hogy a gyűlés képviselőjelöltül lépteite fel s kérdésként intézte hozzá, hogy elfogadják-e a jelöltséget s most hajlandó-e megtartani a programbeszédet. Benkő Sándor erre a következőket mondá:

„Tisztelt Elnök ur! Tisztelt Polgártársak! A szabadelpárti mai gyűlésének tárgysorozatába fel volt véve a képviselőjelölés is, s mint az igen t. Elnök ur jelzé, az meg is történt oly módon, hogy a szabadelpárt két jelöltet nevezett meg. Én valóban örvendek, hogy mindkettő közülünk való. Felhívtak tehát Önök, hogy vázoljam, hogy megválasztásom esetében minő irányelveket fogok követni. Örömmel tenném ezt, de nem akarom, hogy a meghasonlás magvát hintsem el az által, hogy esetleg azoktól eltérő irányelveket jelöljek itt meg, melyeket az én tisztelt ellenfelem fog megjelölni és így a szakadás nagyobb legyen. Követem azon analog példát, mely a főváros egyik kerületében előfordult s programbeszédem megtartásának idejéről értesíteni fogom t. polgár-társaimat. Megtisztelő bizalmukért fogadják őszinte köszönetemet.” (Eljénzés.)

Benkő Sándor beszéde után csakhamar megérkezett a második képviselőjelölt Molnár Józsiás is az öt meghívó küldöttség élén s körülbelül a következőket mondá:

„Tisztelt uraim, szeretett polgártársak, rokonaim, barátaim! A tisztelt elnök ur felhívott nyilatkoznom az iránt, hogy a képviselő-jelöltséget elfogadom-e? Tisztelt polgártársak! Életem legfőbb feladata, legfőbb kincse volt, megérdemelnem az önök bizalmát. Jól tudom, hogy a próféta nem kedves a maga hazájában; de az is igaz, hogy minden embernek első a maga dolga. Mi csaknem mindnyájan iparosok és kereskedők vagyunk; tehát a mi érdekünk az, hogy ha lehet, olyant válasszunk, a ki ismeri a mi ügyünket, bajainkat. A tapasztalat igazolta, hogy ha idegenre bízunk ügyünket, ritkán értünk s a legtöbbszor nem is értünk célt. (Eljénzés.) Az egyesek alkotják a családot, a családok a várost, a községet, a városok és faluk az országot, s így az egyesek jólléte közvetlen összefüggésben van a nemzetek jóllétével s viszont.

Városunknak igen fontos joga a képviselőválasztás és ezen jogáról önként semmiért sem mondana le; de valamint magánügyeinknél szükséges a higgadság, eszélyesség, éppen úgy szükséges az ily fontos aktus keresztülvitelénél; azért legyünk higgadtak és sohasse feledkezzünk meg hazánkról.

Városunk tekintélyes létszámmal bír, mert 5000 léleknel több lakója van; nem szegénység volna-e, ha mi magunk közül nem kapnánk egy embert, ki biralmunkra érdemes lenne? Igen, de mindegyre azt hangoztatják, hogy válasszunk nagy embert. De milyen nagy embert? Nagy papot, nagy politikust, nagy költőt, jogászt, mérnököt, vagy milyent? Nekünk, polgártársak, nem nagy emberre, hanem kegyérre van szükségünk. (Eljénzés) hogy ne kelljen véreinknek Oláhországba vándorolni s ott keresni a megélhetés feltételét, s ne legyünk egy esetleges háboru alkalmával kénytelenek saját hazánkfiai ellen harcolni.

Hogy jó törvények alkottassanak, nem elég, hogy a képviselőházban mind jogászok legyenek, hanem szükséges, hogy más emberek is legyenek. De ki válasszon iparost, ha mi, kik csaknem mindnyájan iparosok vagyunk, nem válasszunk iparost? Hiszen tudjuk, hogy Temesvár kivételével sehol sincs iparos képviselő. Becsüljük meg magunkat, mint Temesvár tévé azt.

Nem kell nagy politikusknak lenni, — így folytatja — hogy kitalálja az ember, hogy pénzügyi bajainkból csak az ipar és kereskedelem fejlesztésével bontakozhatunk ki. Én országos eszmét nem hangoztatok, van nekünk elég bajunk, igyekezzünk ezt elintézni. A legközelebb multban az ördög sok zavart okozott közöttünk, mintha bizony volna közöttünk olyan, a ki hazáját igazán

nem szereti. Most újból kezd a kigyó pártviszályt idézni elő, de mi őrizzük meg az egyetértést.

Áttérve a gazdasági ügyekre, kéri, hogy láttak-e gazdát, ki józan elméjű, takarékos s mégis könnyezett volna? En láttam — mondja — s ez magyarázza meg a nyomasztó helyzetet.

A ipartigyre vonatkozólag sajnosan jegyzi meg, hogy a székely ipar helyett román ipart teremtnék, mert a székely iparosok olyan sokan vannak Romániában, hogy azok ott ipart hoznak létre.

A kivándorlásra áttérve, azt sötét színekkel festi s kijelenti, hogy a Romániába vándorlók száma csak Háromszék megyéből tizszerezsen felülmúlja a hazatelepített csángók számát.

Erdélynek jellege a székelység nélkül megszűnnék, s azért, ha ennek fenntartása érdekében követelésekkel állunk elő, azt senki sem minősítheti partikularizmusnak. Mi székelyek — így folytatja — 1848 és 1849-ben a szabadságharcban elsőek voltunk, harcoltunk vérünkkel, öntöttünk ágyunkat s most, midőn közgazdaságilag vagyunk megtámadva, most is megillet a vezérszerep. Igaz, el vagyunk hagyatva, de azért ne tértünk el azoktól, a kik bajainkon tudnak is, akarnak is segíteni.

Bármely modern állam a terheit csak úgy viselheti el, ha az előnyökben is részesül; mi eddig csak a terheket viseltük, előnyök nélkül, s bizony nekünk lotto, dohány-tráfi s más ily kisvinségnél egyéb nem jutott; míg ha csak a szomszéd szászokat tekintjük is, van ott katonaság minden valámire való faluban, az pedig pénzforgalmat idéz elő; vannak nekik különféle állami intézményeik, melyek a közmívelődést elősegítik; nálunk az iparos és gazda maig is 8-9%-os pénzzel kell, hogy kinlődjék, míg a szászoknak két nemzeti bankjuk is van, honnan 4%-os pénzt is kapnak kölcsön a szász iparosok és gazdák; ez pedig roppant nagy különbség; ezért tudják ők az állam terheit könnyebben viselni.

Ott van továbbá az iparkamara is, melyről csak annyit tudunk, hogy évenként fizetjük az iparkamarai adót, de értünk soha semmit se tesz.

Ezek elmondása után a képviselőjelölt az ő pártjával eltávozott; elnök pedig a gyűlést ez egyetértés hangsúlyozása után bezárta. Mi azzal végezzük be tudósításunkat, hogy az erők szétforgácsolása mindig az erők gyengesége volt s az is marad, s még rajtunk is beteljesül, hogy: inter duos litigantes, tertius gaudebit haeres.

C-o.

T a n ü g y.

Mely külső befolyások mozditják elő és melyek gátolják a népiskolai tanító működését?

(Felolvasották a háromszék megyei tanítótestület orbai járáskörének 1887. május 12-én Léczfalván tartott gyűlésében.)

(Folytatás.)

Ezen a téren való munkálkodást sem tagadhatjuk meg a hitfelekezetek lelkeszeinek nagyobb részétől, s legyen nekik érteke tisztelet és hála. Azonban azt sem tagadhatni, a fény mellett ott van az árny is; vannak, kik életfeladatuknak csak a megélhetést tekintik; más ügyet, ha az övékkel szintén ikerestévé is, más feladatának tekintik s közönyükkel — hogy többet ne mondjak — a haladást megbénítják. Későbbben, midőn hűvek erkölcsi elzülleszt kénytelenek tapasztalni, panaszkodnak, sohajtoznak, és bár az ok tisztán áll előttük, egybeült igyekeznek azt kutatni.

4. Általánosan ismert dolog, hogy igen sok szülőnek szegénysége nem engedi, gyermekét a legszükségesebb ruházattal és tanszerrel ellátnia; az első hiánya a gyermeket zord időben távol tartja az iskolától, a második meg foglalkozásának vet gátat; és ez a két eset legtöbbnyire karöltve jár. Boldog az a helység, hol a tehetősebbek keblét emberbaráti szeretet hatja át s ezek egyen-egyen vagy társulati uton — mert erre, ha a jó akarat nem hiányzik, több irányban töre-

kedhetni — igyekeznek, bár szülőtől meg nem fosztott s mégis igazán árvának nevezhető gyermekek szükségéről gondoskodni. Sok helyen gyakorolják a nemes cselekedetet, de aránylag kevés helység dicsekedhetik részvételtjes keblekkel; pedig az ily jótétemény életérős, drága mag, mely arany kalászkokban hozza meg az illetők, sőt a községek számára a hála gyümölcsét.

A népoktatási törvény első sorban a községektől kívánja e gondoskodást, de többnyire maguk a községek is gyámolításra várnak; ilyen esetben hova lehessen folyamodni az egyesek nyomorának enyhítése végett? A szegényebb kis községekben a jótékony célú társulat megalakulása is nehéz, de ha fennemlített jellemű egyének képezik az iskolászeket, ezek kezdeményezése eredményre vezethet.

Az év némely szakában a szegényebb nép sem lát szükségét; eljő az aratás, szüretelés stb.; ilyenkor egy-két kéve gabonát, kevés mustot vagy más terméket az általa tisztelt egyének kezébe — a szegények gyámolítására — szívesen adakoz mindenki. Ezzel is egy akadályt át van törve s a tanító biztonságban oldhatja meg feladatát.

5. Faluhelyen gyakori eset, hogy a tehetősebb szülő gyermeke sincs a kellő taneszközökkel ellátva egész éven át. A tanzer hiánya pedig akárhányszor megliusítja a tanító legjobb akaratát, igyekezetét. Egyetlen gyógymód erre, — a mint némely helyen gyakorlatban is van — ha tanév elején a beiratkozáskor az éven át szükséges könyv és írószer árát a szülők köteleztetnek akár a tanító, akár a gondnok kezéhez lefizetni s a szegényeknek szánt tanszerrel a tömeges bevásárlás az összes iskolai növendékek számára együtt ejtetnek meg. Ez előnnyel is járna, a mennyiben jutányosabb s kívánt célnak megfelelőbb taneszközök állnak rendelkezésre, míg különben időnként a tanító bosszantására a hasznos szatocs drága és hitvány árújával kénytelen a növendéksereg a hiányt pótolni.

6. Hol több nemzetiségűek közös iskolát tartanak, némely szülő a faj vagy vallás ellen táplált gyűlölet miatt tartja vissza gyermekét az iskolától, vagy szándékos botrány idéz elő, mi a tanításnak, iskolázásnak hátrányára válik s így saját jogától s javától fosztja meg magát és gyermekét. Ilyenkor a tanító jóindulatu közvetlen közbenjárása sikerre ritkán vezet; de a tanítónak mindig van és kell is lenni egy értelmesebb bizalmas emberének, kivel megbeszélte terv szerint a boszu sugalta indulatot lehet épen fölhasználni.

(Folyt. köv.)

Vajna Mihály.

Különfélék.

— Boldog pünkösdi ünnepeket kívánunk t. olvasóinknak!

— Kézdi-Vásárhelyt a népfelkelési tisztai tanfolyam folyó hó 27-én befejeztetett. A jelöltek mult hétfőn tették le a vizsgát Benedek őrnagy, zászlóalj-parancsnok előtt, ki a legteljesebb elismerésnek adott kifejezést a haladás felett, különösen kiemelve azon nemes ambíziót s azon lelkesültséget, melyet a jelöltek az ügy iránt tanúsítottak. Csütörtökön nagy menetgyakorlat volt Kovásznaig és onnan vissza teljes felszereléssel. Az ut körülbelül 46 kilométert tett ki, a csakunpak meg 35 kilogrammot nyomhatott, de azért a kényelemhez szokott népfelkelő urak dicsőségeket kitartottak; kitűnő kondícióban érkeztek vissza. A közbeeső falukon átvonuló honvédség és népfelkelők mindenütt a legrokonszenvesebl fogadtatásra találtak, de különösen Kovászna tünt ki e tekintetben leginkább. Itt a tisztikar és a népfelkelő tisztjelöltek Dobay János járásbíró ur vendégzeretű házában részesültek szíves ellátásban; az erdőben künn táborozó honvéd legénységet Csia György nyugalmazott aljárásbíró ur vendégelte meg sörrel és borral. A „Sigmondok kertje”-ben felállított tábor a megérkezés után mindjárt mozgalmass kifejezést nyert. A mint a primitív zenekar rázendítette a talp alá valót, azonnal feledve lett az ut fáradalma. A jókedvű szé-

kely fiak úgy kirugtak, mintha csak nem lett volna 23 kilométernyi ut a hátuk megett. És folyt a mulatság széles jó kedvvel délután 5 óráig, midőn is kiadatott a parancs a visszautazásra. Visszamenet még egyszer alkalmat nyílt a tisztikarnak és tisztjelölteknek egy szeretetre méltó derék katolikus lelkész, Zomora Dániel imecsfalvi plebánus szíves vendégzeretétben részesülni, ki bő kézzel látta el az egész csapatot mindama kellékekkel, mik a katonát felvidítják s a lankadt erőket felfrissítik. — A csapat este 10 órakor érkezett meg 46 kilométernyi ut után Kézdi-Vásárhelyre. Másnap a népfelkelők leszerelése, a parancsnokoknál való tisztelgések, bucsuzások történtek meg s ezzel a háromheti tanfolyam hallgatói visszatértek a polgári életbe, sohasem feledhető kedves emlékeket vívén magukkal azon szívélyes bánásmódról, melyet a honvédtisztek részéről tapasztaltak. Benedek őrnagy uron, a 24-ik honvéd-zászlóalj parancsnokán kívül, ki a tanfolyam felügyeletét teljesítette, első sorban Mihucz százados, parancsnok urat illeti a legteljesebb elismerés, ki igazán páratlan odaadással buzgólkodott a tisztjelöltek kiképzésében. Nemkülönbén Kocsis Király János hadnagy, Turóczy Ferencz főhadnagy, Szántó főhadnagy urak, mint a kisebb tantárgyak előadói, szintén kiváló munkásságot fejtettek ki. Az első tanfolyamnak csak 6 hallgatója volt, hanem remélhető, hogy egy később nyitandó új tanfolyamra többen fognak jelentkezni, mert hisszük, hogy ma is igaz a költő ama mondanása, hogy: „nem fajult el még a székelv vér!”

— 1200 pár bakancsot készítettek el rövid négy hét alatt a népfelkelők számára Sáska Antal és Tuzson Pál, városunk iparos-mesterei. Ezen bakancsokat pár nap mulva illetők rendeltetési helyére fogják szállítani. A ki látta azt a hangyaszorgalmat, azt a fáradhatatlan munkásságot, melyet illetők a kormány által rájuk ruházott ezen feladat teljesítésében kifejtettek, annak lelke örvend a székelv iparos életrevalóságnak. Meg vagyunk győződve, hogy a magas kormány is méltányolni fogja illetőknek pontosságukat, s azt a kiviteli ügyességet és szakértelmet, melyet ez alkalommal kifejtettek s újabb munkával fogja városunk iparosait megbizni. A határszéli s főleg városunk iparának ezen ága által nagy lendületet nyer s az iparosok sem lennének kénytelenek Oláhországban keresni boldogságuk kutorfarsát. Mi is gratulálunk Sáska Antal és Tuzson Pál iparos-mester uraknak, hogy pontosságuk és a meghatározott méretek szabatos megtartása által iparosainknak dicsőséget, jövőre munkára való kilátást szereztek.

— Liga. Kuriosumképen közöljük a következő hírt: Városunkban egy liga alakult. Tagjainak száma eddig 100. Ezek mindnyájan választó polgárok s kölcsönös kötelezettséget vállaltak, hogy szavazatukat azon képviselőjelöltre adják, a ki 5000 fítot oly czélból ad, hogy az alapítványneket letétetvén, annak évi kamatából két kézdivásárhelyi szegény fiu végezhesse tanulmányait.

— A csiksomlyói róm. kath. főgymnasiumnál 1887. tanév végén tartandó nyilvános vizsgálatok rendje. A vizsgálatok, melyek minden nap a rendes istentisztelet után reggeli 8 órakor kezdődnek a tanácskozási és rajzteremben, három tancsoportban és két szakaszban a következő napokban fognak megtartatni: Junius 15. és 16-án a VIII. osztály szóbeli érettségi vizsgálatára. 18-án V—VII. oszt. vizsgálat a hittan-történelmi és bölcsészeti csoportból. 20-án I. és II. osztály a mennyiségtan- és rajzoló mértanból, III. és IV. oszt. a nyelvtani csoportból. 21-én V. és VII. oszt. a nyelvtani csoportból. 22-én III. és IV. oszt. a hittan-történelmi és az I., II. oszt. a nyelvtani csoportból. 23-án V—VII. oszt. a természet- és mennyiségtani csoportból. 24-én I., II. oszt. a hittan- és földrajzból, III., IV. a földrajz-, természetrajz- és mennyiségtani csoportból. 27-én I—VII. osztály a torna és énekéből. 29-én záró-ünnepély. Kelt Csik-Somlyón, a tanártestület 1887. május 11-én tartott rendes értekezletéből. A igazgatóság.

— Értesítés. A kézdivásárhelyi ev. ref

kébli egyháztanács megbízásából tisztelettel értesítem egyházunk hievet arról, hogy folyó hó 31-én, azaz pünkösöd harmad napján, a szokott helyen egyházi közgyűlés fog tartatni, melynek tárgyát a tisztujítás és tiz egyháztanácsos megválasztása fogja képezni. K.-Vásárhely, 1887. máj. 25-én. Kiss Károly, egyházi jegyző.

— A királyné mehádiai tartózkodásáról a bukaresti Romanul hosszabb tudósítást közöl. A királyné naponkint igen nagy s igen fáradalmas gyaloglásokat tett és sohasem látszott meg rajta a legkisebb fáradság sem, míg kísérete alig birt a nyomában maradni. Vezetője Zarra Péter 28 éves hegyi lakos volt. Ama magaslatok egyikén, melyeket a királyné különösen szívesen látogatott, a pásztorok egy kis kunyhót róttak össze s annak a hegyébe zászlót tűztek, ezzel a felirással: Erzsébet-domb. A királyné gyakran időzött itt, gyönyörködve a pompás kilátásban, mely a Kárpátok nyulványain keresztül messze pillantást enged a romániai síkságra. A királyné itt egy magyar vereséskét is csírált, mely oláhból, illetőleg németből hamarosan visszafordítva magyarra, így hangzik:

Mulandó minden e világon,
A hűség is csak pusztá szó,
Nincs semmi hű s igaz kivüled,
Természet, te örök-való.
Oh boldog, ki megért s veled tart,
Nem éri csalódás, se bú,
Többet ér minden ragyogásnál
Egy illatos, friss koszorú.

E. k. (Erzsébet királyné.)

— Az utolsó dévai bolgár. Egy történeti nevezetességű érdekes alak halt meg a napokban Déván, az agg Kokelin Mihály személyében, a ki magát „isten alázatos szolgálójának nevezte s ha valaki „alászlóját”-val köszöntötte, nyomban helyreigazította: „Istennek alázatos szolgálója”. Az öreg Kokelin bolgár volt, utolsó tagja annak a bolgár telepnek, melynek ősei a török hódítás idejében jöttek be Erdélybe. Oláhországon keresztül hanyódtak-vetődtek, míg végre nálunk hazát találtak. 1700-ban Alvinczre jött be egy raj, Déván 1710-ben 48. később 18 család telepedett le. Római katolikusok voltak. Nem szerették őket, mert urasan utaztak, magukkal hozták papjaikat, szerzeteseiket. Sok ellenségük volt, hanem a katonai hatóság: Steinville tábornok barátikká szegődött s ez akkor nagy szó volt. Föl is ruháztattak nagy kiterjedésű privilégiumokkal: adót nem fizettek, katonát nem adtak, a királyi kormányzók alatt állottak, a regalék az övéik voltak, autonómiával bírtak. Telepük nem is tartozott Dévához, a Maros partján épült föl s 50 magyar forintért annyi földet kaptak, a mennyi kellett. Meg is gazdagodtak, zárdát alapítottak szent Ferencz tiszteletére s ime e nemzetség hatvanöt családjának összes fiavádeká kétszáz év alatt elhalt s Kokelin Mihály volt az utolsó, ő benne összpontosult az elődök vagyon s természeti sajátságai. A vagyonáról, az előjogokról lemondott 48-ban, de a természete megmaradt. Az a vallásos, rajongó természet. Ez a szorgalmas timármester a templomban kápolnát emeltetett, márványtáblát szentelt szülői sírjának. A maga sírkövét is felállította már két éve, maga irta verset vágatva reája. Boldogan élt szereteti körében s még sem otthonosan, azok már érzelmekben magyarkor, maga pedig mindig az ősi emlékekben hevílt, nagy Bolgárországiért, régi hazájáért. Ő vele kihalt a régi terjedelmes nemzetség, miért? ki tudná rája megfelelni. Anyagi jólét ölen, kedvező viszonyok között, gyarapodhattak s elpusztultak. Talán a honvágy betegéi voltak, talán a viszonyok változása okozta ezt? tudni nem lehet bizonyos. A leány-ági unokák névben, érzelemben magyarkor.

— A koronagyémánik árverésére csaknem minden uralkodó európai hercegnő elküldötte képviselőjét, sőt a királyi családok képviselőit is ott lehetett látni a venni szándékosok csoportjában. Viktória királynő egy gyűrűt szeretett volna megvenni, melyet annak idejében Eugénia császárné ujján látott és csodált. Királynénk, mintmondják, egy övet akart megszerezni, melyet a francia királynéknak hordottak nyári toilettjeikhez. Ez az öv háromszögletű gyémántokkal van ékesítve. A császné karkötőt akart megvenni, melyet zafirokból formált mirtuságak alkotnak. — Natália királynénak, ki, úgy látszik, nincs igen megelégedve a szerb koronakincsekkel, szintén szándékában van vásárolni, mert egy ügynöknek nagy összeg pénzt adott át, hogy azzal árverezzen Eugénia császárné volt kis gyémánt koronájára. A francia koronakincsek ilyenformán jó részt ismét koronásfők birtokába jutnak s így ismét csak olyan helyeken ragyognak majd, melyek őket természetüknél és mesés áruknál fogva egyedül megilletik.

— A csár élete ellen intézett merényletek nek vége-hossza nincs. Odesszából e hó 22-dikéről egy újabb merényletről hoz hírt a táviró s az esetet közetkezőkép adja elő: Az orosz uralkodópár Nowotserkaskban három nappal előbb hagyta el, mint a programmal előzetesen meg volt állapítva és a jekaterinoszlavi jubiláris ünnepségek helyett Szebasztopolba, az új hadihajó vizrebocsátási ünnepére és innen Livádiába ment, tehát egészen más uton tért vissza Pétervárra, mint a melyen odautazott. Ez uti programváltozás okán az a merénylet szolgált, melyet III. Sándor cz. ellen Nowotserkaskban e hó 18-án megkísérlettek. Midőn a mondott nap éjjelén a csár a nemesek báljáról nyitott kocsiu hazatért a császné társaságában, a Krestenszki-boulevardon a közönség köréből egy lövés dördült el. E pillanatban azon a helyen, hol a lövés eldördült, nagy láma keletkezett. Egy fiatal embert, ki revolveréből a csár kocsiájára lőtt, a körülállók a földre teperték s addig ütlegették, míg eszméletét el nem vesztette s a rendőrök el nem szállították. A fiatal emberről találtak egy éles tört, egy üveg cziánkálit és hat éles revolvertöltényt. Hogy ki volt a fiatal ember, nem állapíthatták meg. Külséjéből ítélve, tanuló lehetett.

— 50.000 forintba ruga Kincsem-sorsjáték főnyereménye, melynek még ezenkívül 4874 nyereménye van, s ez által rendkívül kedvező nyeremény-kilátást nyújt, miért is nem mulaszthatjuk el t. olvasóink becses figyelmét e sorsjátékra különösen felhívni.

Felelős szerkesztő:

Ifj. Dobay János.

Kiadó tulajdonos:

Ifj. Kovács Dániel.

A közzvény és oszú ellen ajánlott számos háziszerek között még is csak a valódi Horgony-Pain-Expeller a leghatásosabb és legjobb. Ez nem titkos-szer, hanem egy teljesen megbízható, orvosilag kipróbált készítmény, mely minden betegnek teljes megnyugvással ajánlható. Hogy a Pain-Expeller teljes bizalmat érdemel, legjobban kitűnik abból, hogy sok beteg, a ki nagy garra felidősezt más gyógyszereket próbált meg, megint csak a rég jónak bizonyult Pain-Expellerhez tért vissza. Epen az összehasonlítás által győződtek meg arról, hogy úgy a csúszos fájdalmaik, tag-szakadások stb., mint a fő-, fog- és hátfájás, oldanyitálások stb. a Pain-Expellerrel eszközölt bedörzsölések által leggyorsabban szüntethetők meg. A 40 kros, 70 kros és 120 olosó ár a szegényebbeknek is hozzáférhetővé teszi, míg másrészt a számos siker a felí kezesedik, hogy a pénz nincs kidobva. A káros utánaotoktól azonban óvakodni kell, s csak a „horgony”-jellet ellatott Pain-Expellert fogadjuk el mint valódit. * Központi-raktár: Gyógyszertár az arany országhoz Prágában, Niklas-platz 7. Kapható a legtöbb gyógyszerárban. *)

*) Kaphatók: Kézdi-Vásárhelyt Szabó Albert-nél, Kovásznán Gross C. gyógyszerárban. Főraktár: Török Józsefnél Budapesten.

Sz. 3235. ex 1887.

árval.

Hirdetmény.

A Tóth Dániel és neje csödtömegéből Háromszékmege összesített gyámpénztára részére megvásárolt és Kézdi-Vásárhely városában fekvő teljesen felszerelt szeszgyár-telek mellék-épületeivel és »Selman«-féle géppel együtt, vagy külön szabad kézből eladó.

Értekezhetni megbízott Kelemen Lajos tiszti ügyész-nél, Seps-Szentgyörgyön.

Háromszékmege árvaszékeének S.-Sztgyörgyön, 1887. május 25-én tartott üléséből.

Sz. 805. tkkvi

1887.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Kézdi-Szentlélek végrehajthatónak Fábán János (vornyk) hagyatéka végrehajtást szenvedő elleni 376 frt 21 kr tökékevetelés s járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir.

törvényszék területén lévő K.-Szentlélek községében fekvő, a kézdiszentléleki I. Rész. 703. sz. tjkvben foglalt A + alatt 486, 487. és 488. hr. sz. 586 frt becsértékű épületes beltelekből, alperest illető fele rész járandóságra, a 2822. hr. sz. 15 frt, 3331. hr. sz. 45 frt, 5340. hr. sz. 22 frt, 5846. hr. sz. 22 frt, 6515. hr. sz. 13 frt, 7780. hr. sz. 59 frt, 8474. hr. sz. 51 frt becsértékű ingatlanokra az 1881. évi LX. t.-cz. 156. §-sa a) pontja értelmében az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi június hó 20-ik napján délelőtti 9 órakor Kézdi-Szentlélek község házában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át tkkv tesztenként készpénzben, vagy az 1881. évi LX. t.-cz. 42. §. jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-jén 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a

értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átsegélyeztetni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1887. évi márcz. hó 23-ik napján tartott üléséből.

Ponori Sándor,
elnök.
Barcsa Miklós,
jegyző.

A ki kétségben van a felett,

hogy a hírlapokban feldesért gyógyszernek közlő melyiket használja betegsége ellen, az irjon egy levelezőlapot Richter kiadó-intézetnek Laposába s kérje a „Betegbarát” című röpiratot. E könyvecsében nemcsak a legjobbaknak bizonyult háziszerek vannak részletesen ismertetve, hanem

betegségekről szóló jelentések

is olvashatók. E jelentések mutatják, hogy igen sok esetben egy egyszerű háziszér is elegendő arra, hogy még a látszólag gyógyíthatatlan betegség is szerencsésen elhárítható. Ha a betegnek a megfelelő gyógyszer rendelkezésre áll, akkor még súlyos baj esetén is gyógyulás várható, s ez okból egyik betegnek sem kellene a „Betegbarát” megrendelését elmulasztani. E figyelmeztető könyvecske segítségével sokkal könnyebben választhatja meg a szükséges gyógyszert. A röpirat megküldése a megrendelőnek költségébe nem kerül.

Legelőcsőbb fűszer-forrás.

Csiszár Pál

fűszer-, liszt-, csemege-, bor-, festék- és gyarmatáru-kereskedő

Kézdi-Vásárhelytől

különösen ajánlja a nagyérdemű közönségnek aradi gőz- és hengermalmi lisztjeit, ehhez valódi Schvindt-féle szesz-élesztőjét;

valódi tisztított amerikai petroleumát, a mely tisztán világít és szagtalanul ég;

ugyszintén bel- és külföldi liquerjeit, szalon- és csemegeczukorkáit;

továbbá többféle csemege asszorbort, ugyszintén üvegekben szentgyörgyi, neszméi, magyaradi, érmeleki, somlyai, bakatori és grínadi borait, továbbá budai vörös borait szabadon és üvegekben a legjutányosabb árakban.

Bevásárol kinyomott szép friss bival-vajat, kilóját 70 krért, ugyszintén tehén-vajat minőség szerint a magasabb árakban.

Pontos kiszolgálás.

Valódi tisztított amerikai petroleum.

MAGYAR KIRÁLYI ÁLLAMVASUTAK.

Menetrend.

Ervényes 1886. október hó 1-től.

PREDEAL-NAGY-VÁRAD.

KELETI VONAL.

Ervényes 1886. október hó 1-től.

Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.	Állomások		319. vegyes v.	307. személyv.	301. gyorsvon.
Predeal (vendéglő)	(érk. ind.)				Kis-Kapus (vendéglő, elágazás Nagy-Szeben felé)	(érk. ind.)	11.19	12.44	
Brassó (vendéglő)	(érk. ind.)	4.16	7.47		Tövis (vendéglő, elágazás Arad felé)	(érk. ind.)	11.31	12.49	
Botfalva	"	4.44	8.08		Nagy-Enyed	(érk. ind.)	1.22	2.09	
Földvár	"	5.02	8.24		Kocsárd (vendéglő, elágazás Maros-Vásárhely felé)	(érk. ind.)	1.51	2.19	
Mogyorós	"	5.24	8.39		Gyéres (elágazás Torda felé)	(érk. ind.)	2.18	2.39	
Apáca	"	5.43	8.51		Kolozsvár (vendéglő)	(érk. ind.)	3.04	3.14	
Köpecz	"	6.05	9.07		Nagy-Várad (vendéglő)	(érk. ind.)	3.14	3.22	
Agostonfalva	"	6.15	9.14		Budapest	(érk. ind.)	3.51	3.53	
Alsó-Rákos	"	6.36	9.30				4.01	3.56	
Homoród	"	7.06	9.51				5.56	5.30	
Kacsa	"	7.28	10.04				6.31	6.03	6.03
Bene	"	7.53	10.24				10.00	11.00	9.13
Erked	"	8.18	10.39				10.55	11.15	9.18
Héjasfalva	(érk. ind.)	8.52	10.03				7.45	10.00	2.15
Szegesvár (vendéglő)	(érk. ind.)	9.19	11.19						
Medgyes	(ind.)	9.31	11.26						
		10.57	12.29						

Brassóból Bukarest felé a gyorsvonat indul reggel 5 óra 45 perczkor, a vegyes vonat délután 1 óra 55 perczkor

Nyomatott Szabó Albertnél Kézdi-Vásárhelytől.